

JOSÉ VRIENS

Verdwaald

deel 1

Familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Chep, houd je mond,’ riep Fleur naar de zesjarige zwart-witte bordercollie die voor de dichte buitendeur stond te blaffen.

Chep keek achterom naar zijn baasje en liet zich met een zucht terug op de mat vallen.

Fleur richtte haar aandacht weer op de draaischijf waarop een fraai gevormde vaas stond. De afwerking vergde al haar concentratie. Eén verkeerde beweging met de spatel en de vaas was verpest. In ieder geval in haar ogen. Ieder ander zou hem nog steeds bijzonder fraai vinden, maar zij streefde naar perfectie.

Opnieuw begon de hond te blaffen. Fleur schrok daar zo van dat de spatel waarmee ze motieven maakte, uitschoot en het patroon verknalde. ‘Wel ver... Chep! Kijk nou wat je doet!’

Dit keer stopte Chep niet met blaffen, maar sprong als een dolle voor de deur op en neer.

Boos omdat de vaas nu absoluut mislukt was, stond ze op. Fleur pakte de hond bij zijn halsband en trok hem met een ruk achteruit. ‘Zul je nou stil zijn, maf beest. Jouw geblaf kost me een dag werk.’ Ze wist echter ook dat Chep meestal niet voor niets aansloeg. Dat deed hij alleen als er iemand voor de deur stond. Fleur

deed open en zag een man met opgeheven arm, alsof hij op het punt had gestaan te kloppen, voor zich staan. Hij keek haar verwonderd aan.

Chep staakte zijn geblaf nu zijn doel was bereikt. Met zwaaiende staart begroette hij de vreemde.

‘Dat moet telepathie zijn,’ mompelde de man. Zijn ogen gleden over de gestalte van Fleur.

Die blikken vond ze niet prettig, brutaal zelfs en beschermend vouwde ze haar armen voor haar borst over elkaar. ‘Niks telepathie, gewoon een hond met een goed gehoor. Wat kan ik voor u doen?’ antwoordde ze iets te bits om beleefd te zijn.

‘Dat ligt eraan. Bent u Fleur Doornslag?’

‘Dat ben ik inderdaad.’

‘Dan heb ik u gevonden.’ Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Justin Mars.’

Fleur toonde hem haar vuile handen. ‘Wat brengt u hier, meneer Mars?’

‘U en uw werk.’ Hij keek haar glimlachend aan.

Fleur nam de man onderzoekend op. Daarvoor moest ze wel een stukje omhoog kijken. Dit was geen man die voor een workshop kwam. Dat zag ze al meteen. Een keurig verzorgd kap-

sel, geen haartje zat verkeerd. Dikke wenkbrauwen boven een paar donkere ogen die haar met een intense blik opnamen. Op zijn wangen en kin lag een zweem van een baard. Niet zo een die zorgvuldig niet geschoren werd, maar echt een zware baardgroei die voor het goed zijn twee keer per dag geschoren moest worden. Had hij ook zo veel haar op zijn armen en zijn borstkas? vroeg ze zich meteen af.

Foute gedachten, riep Fleur zichzelf weer tot de orde, blijf even bij de les!

Hij was gekleed in een spijkerbroek en een colbertje. Nonchalant en toch netjes. Een wit overhemd liet zijn door de zon gebruinde huid nog beter uitkomen. De vermakelijke glimlach die een regelmatig gebit blootlegde, vertelde haar dat hij wist dat ze hem bestudeerde. Meteen steeg het schaamrood haar naar de kaken. Wat bezielde haar om een man zo te bekijken? Hoewel, dat had hij het toch ook bij haar gedaan?

‘Ik zou het fijn vinden om met u van gedachten te wisselen over het tentoonstellen van enkele van uw werkstukken,’ legde Justin Mars zijn komst uit.

‘Een tentoonstelling zegt u? Waar, wanneer en wat?’ Fleur maakte een gebaar met haar

hand dat hij binnen kon komen. Chep liep voor haar uit en ging op zijn kussen liggen, zijn ogen gericht op de vrouw die hij moest bewaken.

Fleur ging Justin voor naar een bureau dat tegen de muur stond. De grote voormalige stal waarin ze werkte, was ingericht als atelier, kantoor en tevens als ruimte waarin ze workshops kon geven. Alles onder één dak en vast aan het woonhuis. Ze ging op de bureaustoel zitten en pakte een doek om haar handen schoon te wrijven.

Justin nam tegenover haar plaats. ‘Ik heb een galerie in de stad. Veel kunstenaars exposeren in die ruimte. Nu lijkt het mij een goed idee om een keer het werk van een plaatselijke kunstenaars tentoon te stellen. U – mag ik tutoyeren?’ Na het knikje van Fleur ging hij verder. ‘Je bent een veelzijdig artiest, Fleur. Pottenbakken, schilderen, maar je bent ook edelsmid.’

‘Geen edelsmid,’ onderbrak Fleur hem. ‘Ik maak ook geen sieraden en waag me niet aan edelmetalen. Mijn aandeel beperkt zich tot de kralen die ik maak en die verwerkt worden in sieraden.’

Justin neeg zijn hoofd. ‘Oké, dat verschil begrijp ik, maar je werk en je veelzijdigheid is heel bijzonder. Dat zou ik graag aan mijn be-

zoekers willen laten zien.'

Een tentoonstelling. Tot nu toe had Fleur dat nog nooit gedaan. Dat was ook niet nodig, zonder direct arrogant te willen zijn. Ze had een website waarop ze haar werk voor de wereld beschikbaar stelde. Dat bleek een afdoende kanaal om haar potten – zoals Justin ze noemde – haar doeken en de kralen te verkopen. Belangstellenden maakten een afspraak en kwamen aan huis om het gewenste object beter te bestuderen en te kopen. Dat werkte naar beide kanten bevredigend.

'Je hebt nog nooit geëxposeerd,' verraste Justin haar.

'Je hebt je huiswerk gedaan.'

'Uiteraard. Een goede voorbereiding is het halve werk.'

'Maar je wist het niet van de kralen,' corrigeerde ze hem.

Justin haalde in een berustend gebaar zijn schouders op. 'Ik beweer niet dat ik perfect ben.'

Daar hield Fleur wel van. Hij durfde toe te geven dat hij niet alles wist. 'Wat stel jij je voor van zo'n expositie? Het werk wat ik hier heb staan, staat ook op mijn website. Liefhebbers van mijn werk kennen het dus al en kopen

het direct bij mij als ze belangstelling hebben. Een erg grote hoeveelheid schilderijen, kralen, schalen en vazen heb ik dan ook niet.'

'Dat begrijp ik. Dat hoeft niet zo'n probleem te zijn. Je bent geen fabriek die moet produceren. Een tentoonstelling is vooral bedoeld om mensen die jouw werk nog niet kennen daarmee kennis te laten maken. Nieuw publiek lokken.'

Het klonk wel aardig zoals Justin het vertelde. Werkte dat echt? De mensen uit de omgeving kenden haar en het werk dat ze maakte toch al? Door internet ging de belangstelling ver over de stadsgrenzen heen tot zelfs in het buitenland. Moest ze dan nu grotere hoeveelheden gaan maken? De productie opschroeven? Dat stond haar meteen al tegen.

Fleur werkte als ze inspiratie had, wat haast iedere dag was, maar wel in haar eigen tempo, zonder dat er druk achter zat. Ze werkte een enkele keer in opdracht, meestal echter vanuit de stemming waarin ze verkeerde. Dat gaf het beste resultaat. Doordat ze met drie verschillende kunstvormen werkte, was ze niet altijd aan het schilderen of bezig met het maken van schalen en vazen. Het gebeurde dat ze een week lang geen schilderkwast aanraakte, maar

evengoed stond de draaischijf een week stil als ze inspiratie had om te schilderen.

‘Het is wel apart dat je zo gevarieerd bezig bent. Kon je niet beslissen wat je leuker vond?’ doorbrak Justin haar gedachten.

‘Niet echt, en zo verschillend is het niet. Mijn oma maakte vazen en schalen van aardewerk voor haar eigen plezier. Van haar heb ik het pottenbakken geleerd. Daarnaast vond ik het leuk om ze te beschilderen. Het schilderen verlegde ik naar papier en later naar doek omdat dat oppervlak nu eenmaal groter is. In de vazen en schalen verwerk ik weleens glas. Door dat te verhitten krijg je heel aparte effecten. Van het glas dat overbleef begon ik kralen te maken. Op die manier hoef je niets weg te gooien, en er bleek belangstelling voor te zijn. Ik maak ook geëmailleerde kralen en bedels. Het zijn technieken die ik al toepaste met het aardewerk. Het een is een logisch gevolg van het ander.’

Justin begon te lachen waardoor Fleur het gevoel kreeg dat hij haar uitlachte. Ze keek hem boos aan. ‘Is het zo grappig?’

‘Sorry, daarom lach ik niet, ik lach je echt niet uit. Het is verhelderend hoe jij uitlegt waarom je drie kunstvormen beheerst. Inder-

daad een logisch gevolg van elkaar. Voor jou.'

Fleur wist nog niet of ze hem wel geloofde.

'Hoe denk je erover? Voel je er iets voor om je werk in mijn galerie tentoon te stellen? Misschien ken je hem zelfs al. Ben je er weleens geweest? Hij heet Marsterie. De naam is een samentrekking van mijn achternaam en mysterie, wat kunst heel vaak is.'

'Ik ken hem van naam, maar ben er nog nooit binnen geweest,' moest Fleur toegeven. Ze ging niet zo vaak naar een tentoonstelling. 'Ik moet er nog even over nadenken. Geef me een paar dagen de tijd. Ik neem aan dat jij iets van een plan de campagne op papier kunt zetten of misschien al hebt staan. Foto's eventueel van vorige exposities. Dat zou ik graag ontvangen zodat ik iets meer te weten kom van wat jij van een expositie verwacht. Je mag de informatie naar mijn e-mailadres sturen.' Fleur diepte een visitekaartje op uit een lade en gaf dat aan Justin.

'Met andere woorden: laat eerst maar eens zien wat je te bieden hebt.' Justin grijnsde. 'Ik mag jou wel.'

Opnieuw kleurde Fleur. Daar was het haar helemaal niet om te doen. Ze was nu eenmaal iemand die met beelden werkte, visualiseerde.

Een beeld zei vaak meer dan een lang verhaal hoe een expositie in elkaar stak. Daarna zag ze wel of ze er aan mee wilde werken. Ze stond op om daarmee aan te geven dat het gesprek wat haar betreft was afgelopen.

Justin volgde haar voorbeeld en gaf haar op zijn beurt een visitekaartje. ‘Mocht je nog vragen hebben of me over heel andere dingen willen spreken, ik ben op mijn 06-nummer altijd bereikbaar.’

‘Dank je.’ Fleur liep met hem mee naar de deur. Ze bleef in de deuropening staan en keek hem na toen hij over het erf naar een imponerende zwarte wagen liep.

Hij keek bij de auto nog een keer om, glimlachte en stak groetend zijn hand op.

Betrapt. Met een ruk draaide Fleur zich om en ging snel naar binnen. Wat een verwaand vent. Dacht zeker dat hij haar kon overdoonderen met die waanzinnig mooie glimlach van hem. Fleur duwde haar bril wat verder omhoog op haar neus. Mooi niet. Zij was echt niet onder de indruk van hem.

Met haar gedachten nog vol van het bezoek, ging ze naar de draaitafel om de schade op te nemen. Misschien was het toch niet zo erg als ze in eerste instantie had gedacht. Fleur liet de